

Bognár Anna

TE TITOKBAN MENJ EL

Nincsen kétség, meghalunk.
Könnyek nélkül sírtam az ágyon.
Megtalált a félelem.
Tükörképem, hogyha látom,
menekülök, árny ne játsszon,
ne kísérjen, mert a táncon
csak én vagyok, üres tér,
romló szívhang, időt mér.
Senki se tudja, honnan jöttem,
annyi a biztos, most itt vagyok,
hitvány napom gyorsan röppen,
de utam jelzik-e csillagok,
kósza hírnök, kint ragyog,
fenn az űrben, tisztos távból
tűz üstöke szikrát lángol.
Anyádban laktál, élő inkubátor,
terheket kaptál, már az induláskor,
de rájöttél lassan, hogy jó neked itt,
hideg éjszakákon a tűz melegít,
pattan a szikra, ropog a rózse,
füstnyúlvány kúszik föl a tetőre,
lángtorok a kémény,
házak büszke őre.
Az óra nem áll meg soha,
az időnek fattya

igazi arcát
hogyha megmutatja
fogalmaink szétpukkadnak,
idő és tér többé nem mérce,
a korlát mit fogtál,
le hull a mélybe.
A saját tested csal meg,
nélküle mész tovább,
a sötét fénybe lop át
valami névtelen ködlény,
fürge alak,
semmivé koptak
szürke szavak.
Csak díszlet volt a világ,
s te elhitted, hogy igaz!
Szivárvány, íves pánt,
szín, márvány, ideg ráng.
Mit biztosnak hittél,
hátrahagyod.
Születtél, meghalsz,
másra ragyog
a Nap, a csillag,
neked már nem kell.
A szerepnek vége.
Te titokban menj el.